

PÁL LEVELE AZ EFEZUSIAKHOZ

1. FEJEZET

1. rész 1. verse: Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola...

Próbáljátok ezt úgy olvasni, mintha ti magatok írtátok volna ezt a levelet. Vegyétek ki Pál nevét, és helyettesítsétek be a saját neveteket és foglalkozásotokat: Józsi, Isten akaratából benzinkút kezelő..., János, Isten akaratából pincér. Nem mindenkit apostolnak vagy lelkipásztornak hív el Isten. Ugyanakkor hiba lenne, ha nem követnénk Isten elhívását, és olyan foglalkozást választanánk, amire Isten nem készített fel.

Nem szeretem azt a kijelentést, hogy „valaki az Isten legnagyobb elhívását követi, mert lelkipásztor lesz.” Ez a szolgálat nem a legnagyobb elhívás. A legnagyobb elhívás az, amire Isten felkészített és személy szerint elhívott. Nem kell a menny másodrangú állampolgárának érezni magatokat, csak azért, mert a benzinkúton vagy éppen titkárnóként dolgoztok, vagy azzal a kiváltsággal áldott meg Isten, hogy otthon nevelhetitek a gyerekeiteket. Amire Isten elhívott titeket, az a legnagyobb elhívás az életetekre, és ezt örömmel kellene megélnetek. Ne szomorkodjatok azért, mert nem lehettek a gyülekezeti szolgálatokban, hanem egy rendes munkahelyetek van. Legyetek hálásak, hogy Isten megóvott titeket egy csomó fájdalomtól és depressziótól, amely a lelkipásztorok gyakori megpróbáltatása.

Itt Pál csak azt jelenti ki, hogy „ami vagyok, az Isten akaratából vagyok.” Éveken keresztül küszködtem azzal, hogy Chuck, az evangelizáló legyek Isten akaratából. De nem voltam az, mert Isten soha nem hívott el arra, hogy evangelizáló legyek. Az evangelizálási kísérleteim teljesen értelmetlenek, sikertelenek voltak. Egészen addig tartott ez, amíg ki nem léptem az akkori felekezetből, ahol az evangelizálást tartották a legnagyobb elhívásnak. Ekkor kezdtem az lenni, amire Isten elhívott és felkészített: Chuck, egy tanító lelkipásztor Isten akaratából.

Ettől kezdve végre érezhettem a szolgálattal kapcsolatos beteljesülést. Azelőtt a szolgálat nehéz és kínos volt, mert az akartam lenni, amit nem Isten akart, és a legnehezebb dolog a világon az, ha valaki az akar lenni, akivé Isten nem tette.

A Biblia azt mondja, hogy *igyekszetek még jobban megerősíteni elhívásotokat és kiválasztásotokat.* Tudjátok meg, hogy mi Isten terve rátok nézve, mert akkor szeretni fogjátok azt, amit csináltok. Akkor vagytok boldogok, amikor a munkátok a szórakozásotok is egyben.

Mindig arra bátorítom a fiatalokat, hogy találjanak valamit, amit nagyon szeretnek csinálni, és tanulják meg olyan szinten csinálni, hogy pénzt tudjanak keresni vele. Ha nem szeretitek a munkátokat, akkor bizony elég nyomorúságos lesz az életetek, mert az életünk egyharmadát töltjük a

munkahelyünkön. Ha minden nap nehezetekre esik dolgozni, és alig várjátok, hogy véget érjen a munkaidő, akkor ez az állapot nagyon rossz hatással lesz az életetekre.

1. Pál, Isten akaratából Jézus Krisztus apostola, az Efezusban élő szenteknek és a Krisztus Jézusban hívőknek:

Hatalmas tragédia, hogy az egyház úgy döntött, hogy egyeseket szentté avat, mivel különböző kiváló dolgokat tettek. Az egyház senkit sem tehet szentté, az Úr munkálja ki a szenteket. Az Úr előtt mindnyájan szentek vagytok, ha szeretitek és követitek Őt. Ez nem egy különleges kategória a szuper hívők számára, hanem egy általános jelző azok számára, akik szeretik az Urat, és hisznek benne.

Pál a levelének első sorában bevezeti azt a hangulatot, amely az egész levelet jellemzi, és amelynek kulcsa: Krisztus Jézusban. A levél olvasása közben nagyon hasznos, ha egy tollal aláhúzzátok, hogy mit tett értetek Jézus, mi történt veletek Jézusban. Olyan kifejezéseket fogtok találni, mint őbenne, általa, akiben, aki által, és a többi. A teljes levél arról szól, hogy ki vagy te Krisztusban, mit tett, mit fog tenni és mit akar tenni érted Isten Krisztus Jézusban.

2. ...kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

A kegyelem és a békesség az Új Testamentumban mindig együtt szerepel, és mindig ebben a sorrendben, mert nem tapasztalhatjátok meg Isten békességét addig, amíg nem ismeritek az Ő kegyelmét. Éveken keresztül békesség nélküli keresztény voltam, mert csak munkakapcsolatban voltam Istennel. Nagyon keményen próbálkoztam elfogadtatni magam Vele, nem voltam biztos a megváltásomban, egészen addig, amíg fel nem fedeztem Isten kegyelmét. Ezáltal bizonyosodtam meg a megváltásomról, és ezáltal kezdtem megtapasztalni Isten békességét. A szolgálatomban nagyon hangsúlyos helyet kap Isten kegyelme, mivel számomra ez egy mély békességet és áldást hozott azok után, hogy előtte évekig szolgáltam az Urat békesség nélkül.

2. ...az Úr Jézus Krisztustól.

Sokan azt hiszik, hogy ez Jézusnak a három neve, de nem így van. A neve Jézus, amely a héber JASHUA görög fordítása. A JASHUA azt jelenti, hogy Jehova, a szabadító. Azért nevezték el őt Jézusnak, mert „Ő megváltotta az embereket a bűneiktől.”

A Krisztus a héber Messiás görög fordítása, és ez az Ő elhívása. Ő az Isten által megígért szabadító. Az Úr pedig az Ő titulusa, címe. Ezt mi a neve helyett szoktuk használni, és ezért igen könnyen dobálózunk vele, sokan igen könnyen és értelmetlenül használják az Úr nevét.

Az Úr cím az én Vele való kapcsolatomat mutatja, mert ha Ő az Úr, akkor én vagyok a szolga, a rabszolga. Nagyon fontos, hogy ezt a kapcsolatot alakítsam ki Vele. Jézus azt kérdezte: „*Miért mondjátok nekem: Uram, Uram, ha nem teszitek, amit mondok?*” Ez következetlenség. Sokan hívják Őt Uruknek, de nem tartják be a parancsolatait. Nagyon fontos, hogy megértsük, hogy ez az Ő tisztjét, címét fejezi ki, nem pedig a nevééről van szó.

„Ha a szívetekben megvalljátok, hogy Jézus Krisztus a ti Uratok, akkor üdvözülni fogtok.”

De ez nem lehet üres megvallás, mert „sokan mondják majd az utolsó napokban, hogy „Uram, Uram” – de a válasz az lesz, hogy „sohasem ismertelek”. „Soha nem szolgáltatok engem, miért hívtok akkor Uramnak?” Ne használjátok tartalom nélkül, az Uram kifejezést.

2. kegyelem néktek és békesség Istentől, a mi Atyánktól, és az Úr Jézus Krisztustól.

3. Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki megáldott minket mennyei világának minden lelki áldásával a Krisztusban.

Pál legelőször a lelki áldásokat köszöni meg Istennek. A mai világban nagyon sokat beszélnek az anyagi áldásokról. Sokan azt hirdetik, hogy Isten minden szentje áldott kell, hogy legyen anyagilag, és tanúbizonyságaik mind anyagi áldásokról szólnak. Néha szinte nem is tudom, hogy egy Amway találkozón vagy egy gyülekezeti alkalmon veszek-e éppen részt.

Amikor halljátok valakinek az Isten iránti hálaimáját, figyeljétek meg, hogy mit köszön meg Istennek: ha lelki dolgokat köszön meg, akkor tudhatjátok, hogy az az ember a Lélek dolgait keresi, ha viszont anyagi dolgokért ad hálát, akkor tudhatjátok, hogy egy anyagias emberrel álltok szemben. A Biblia viszont óvva int azoktól, akik azt tartják, hogy azért keresik Istent, hogy anyagi áldásokat kapjanak. Forduljatok el az ilyenektől - mondja az Írás.

A levél első 3 fejezete során Pál felsorolja azokat a lelki áldásokat, amelyeket Jézusban megkaptunk. Elmondja, hogy mit tett Isten értünk.

A mai egyház egyik legnagyobb hibája, hogy a gyülekezetekben állandóan csak azt halljuk, hogy mit kell Istenért tennünk. Ezen nőttem fel én is. Minden istentiszteleten elmondták, hogy mit kellene Istenért tenni, de én nem tettem meg ezeket a dolgokat, és emiatt állandóan bűnösnek éreztem magamat. Sok mindent meg akartam tenni, de gyenge voltam.

Többet kellett volna imádkoznom, ezért vasárnap este azt mondtam Istennek, hogy többet fogok imádkozni a jövő héten. De nem tettem meg. Aztán persze jött a büntudat, és a következő vasárnap bűnvallást kellett tennem emiatt, és ismét megfogadtam, hogy majd a jövő héten... De a következő vasárnap megint bűnvalló imát kellett mondanom emiatt.

Többet kellett volna olvasnom a Bibliát, de nem tettem. Többször kellett volna tanúbizonyságot tennem, de nem tettem. A büntudatom állandó volt, mert nem tettem meg mindazt, amit meg kellett volna tennem Istenért.

A problémám egyik fele abból adódott, hogy nem tudtam hogyan tegyem ezeket. Éveken keresztül ugyanezt a hibát követtem el lelkipásztorként is. Sürgettem az embereket, hogy tegyék meg ezeket a dolgokat Istenért. Az első éveimben félig örülként beszéltem az emberekhez, mert evangelizáló akartam lenni. Azért akartam egyre több embert Jézushoz vezetni, mert a havi jelentésem első pontja ez volt: hány újonnan megtért ember van a gyülekezetben? Szörnyű érzés, ha nullát kell ebbe a rubrikába írni. Az akkori gyülekezeti vezetők semmilyen elismerést sem adtak, ha nem voltak új megtérők.

Ezért aztán a legfantasztikusabb evangelizáló prédikációkat készítettem el. A legnagyobb bűnöst is meg lehetett volna győzni ezeken keresztül. Teljesen feltöltekezve mentem a templomba ezzel a hatalmas erejű üzenettel, tudtam, hogy egyetlen bűnös sem utasíthat vissza egy ilyen szöveget. Odaértem, körbenéztem, és egyetlen bűnöst sem láttam az épületben. Mindenkit személyesen ismertem. Mit tegyek most? Kinek mondjam el ezt a hatalmas erejű üzenetet? De most már nem tudom megváltoztatni, és nincs semmi más, amiről prédikálhatnék, így ezt nagy erejű evangelizáló üzenetet kell elmondanom az itteni szenteknek. Bosszantó. És ezt a bosszúságomat ki is fejeztem a szentek előtt. Azt mondtam nekik, hogy ha azt csinálták volna, amit kellene tenni Istenért, akkor ez a templom most tele lenne általuk meghívott bűnösökkel, akik meghallhatnák ezt az evangelizáló üzenetet. Rájuk zúdítottam a teljes mérgeget, ők meg csak egyre lejjebb és lejjebb csúsztak a padokban. Jól megettettem őket azzal a tudattal, hogy teljesen bukott keresztények, és emiatt a szenteknek kell elmondanom ezt a kitűnő megváltó üzenetet. Sikerült kialakítanom egy bosszús és büntudattal teli gyülekezetet, és a végén még fel is kértem őket, hogy fogadják be Jézust az életükbe. Ó, azok az áldott szentek, akik minden vasárnap el kellett, hogy viseljék az ostorozásaimat.

Mindez az én hibám volt, mert soha nem juttattam őket a megváltásnál tovább a Lélekben történő élethez, az Írásokban való növekedéshez és érettséghez. Egy napon aztán Isten megváltoztatta a szolgálatomat, és végre tanító lelkipásztor lettem. Kidobáltam az evangelizáló prédikációkat, és elkezdtem táplálni az Ő nyáját, hogy erősödjön. Drámai változást hozott ez a szolgálatomban, mert amint abbahagytam a nyáj ostorozását, és táplálni kezdtem őket, ők elkezdtek erősödni, és egyre egészségesebbek lettek.

És tudjátok, hogy mi történt ekkor? Ahogy megerősödtek és egészségesek lettek, elkezdtek szaporodni, mert volt megosztanivalójuk a szomszédaikkal. Krisztus lett az életük, és a bizonyágtétel nem olyan valami volt, amit csinálniuk kellett volna, hanem ez volt az életük, mert ők maguk változtak meg Isten ereje által, és így ők maguk lettek a bizonyágtételek is. Ennek hatására a szomszédok, a környezetük elkezdett a gyülekezetbe járni, sokan megtértek, és a gyülekezet elkezdett növekedni.

Az egyház nagyon hosszú ideje azt hangsúlyozza, hogy mit kellene tennetek Istenért, de a Biblia nem erre fekteti a hangsúlyt, hanem arra, hogy mit tett Isten értetek. Mindezt Pál három fejezeten keresztül sorolja nekünk, és csak azután írja majd, hogy „járjatok az elhíváshoz méltóan”. Nem beszél arról, hogy mit kellene tennetek Istenért egészen addig, amíg el nem mondja, hogy Ő mit tett értetek – ez a megfelelő sorrend. Nem tudsz az lenni, aki lehetnél anélkül, hogy megismernéd azt, amit Isten tett érted. Isten munkája kell, hogy az első legyen az életedben.

Az Új Testamentumban mindig ez a sorrend. Sehol nem találunk fordított sorrendet. Mielőtt bármit is tehetnél Istenért, előtte meg kell tudnod, hogy mit tett Isten érted. Péter ezt írja erről:

Áldott a mi Urunk Jézus Krisztus Istene és Atyja, aki nagy irgalmából újjá szült minket Jézus Krisztusnak a halottak közül való feltámadása által élő reménységre,

arra az el nem múló, szeplőtelen és hervadhatatlan örökségre, amely a mennyben van fenntartva számotokra.

Titeket pedig Isten hatalma őriz hit által az üdvösségre, amely készen van.

Mindezt Isten tette értünk. Csak el kell hinni, ennyi az egész. Ez az egyetlen, amit tőled kérnek, hogy hidd azt, amit Ő tett érted.

4. Mert őbenne kiválasztott minket magának...

Isten engem választott – ez most lenyűgöz engem, de régen nagyon megijedtem tőle. Hadakoztam a kiválasztás fogalmával, mert azt mondtam, hogy nem igazságos, hogy Isten kiválaszt egyeseket. Nem szerettem az Isteni kiválasztás doktrínáját. Az agyam racionalitása nagyon küzdött ezzel. Annak örültem, hogy Isten megadta nekem a választás lehetőségét, habár felismertem az ezzel járó hatalmas felelősséget is. Mégis örülök annak, hogy szabad voltam kiválasztani, hogy kivel töltöm az életem hátralevő részét, mert nem tetszett volna, ha valaki ezt csak úgy rám kényszeríti. Örülök annak, hogy én választottam, de az már nem tetszett, hogy Isten is szabad legyen a választásában.

Érdekes, hogy Pál ezt a kiválasztást a felsorolása elejére teszi, és szerintem is ennek így kell lennie. Milyen dicsőséges áldás az, hogy Isten engem arra választott, hogy az örökkévalóságot velem töltsse. Az érdekes az, hogy amikor ez a kiválasztás megtörtént, nekünk még fogalmunk sem volt róla:

4. ...kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt...

Isten nem akkor választott ki engem, amikor én végre úgy döntöttem, hogy jó útra térek, és Érte fogok élni. Már a teremtés előtt kiválasztott, és ez a kulcsa Isten választásainak. Mivel már a világ teremtése előtt kiválasztott engem, ez az Ő előrelátását és jövő-ismeretét mutatja meg. Isten mindent tud és soha sem fog újat tanulni, újat megismerni. Jakab szerint: „A kezdetektől fogva mindent tudott.” Mivel már előre tudott mindent, ezért választott ki engem. Itt jönnek a mi nehézségeink az előre kiválasztással, az eleve elrendeléssel kapcsolatban. Nem tudunk úgy gondolkozni, mint Ő, és lehet, hogy Neki már gondolkozni sem kell, mert mindent tud.

Gondoljatok bele, mi lenne, ha nektek ilyen előrelátási képességetek lenne! Hány eddigi döntések lett volna más? Az életem során nagyon sok olyan döntést hoztam, amit másképp kellett volna csinálnom: túl gyorsan adtam el valamit, rossz időben vásároltam. Ha előre tudtam volna, akkor nem választottam volna veszteseket. Képzeld el, hogy ezzel a tudással elmész a lóversenyre, és tudod, hogy melyik ló mit fog futni. Ha előre tudnád, akkor a vesztesekre fogadnál? Bolond lennél! Az eszedet használnád, és a győztesekre fogadnál. Ezért vagyok lenyűgözve Isten választásától! Mert Ő nem veszteseket választott. És mivel engem választott, ez biztosítja számomra, hogy győzni fogok. Ez hatalmas békességet ad nekem.

Erre egyesek azt mondják, hogy: „Ez nem igazságos, hogy Isten előre kiválaszthat embereket, mert ha kiválasztotta azokat, akik megváltatnak, akkor azokat is kiválasztotta, akik nem lesznek megváltva.” De ezt nem olvassuk sehol a Bibliában. „De ki lehet következtetni” - mondják. Nem feltétlenül van így. Az a tény, hogy Isten előre lát mindent, és kiválasztja a megváltottakat, nem zár ki senkit a megváltásból, mert a Biblia szerint: „aki akar, szabadon jöhet, hogy igyon az élet vizéből”. Egyetlen embert sem utasított el Isten, aki hozzá fordult. „Nem vagy a listámon!”- mondaná Isten? Ez nem igaz, ilyet Ő senkinek nem mond. A kiválasztás, az eleve elrendelés egyetlen embert sem zár ki a megváltottak közül.

„Mégsem tetszik, hogy Isten így választhat” - mondod. - „Mi történik, ha engem nem választott ki?”

„Honnan tudod, hogy nem választott?”

„Mert nem vagyok keresztény.”

„Miért nem vagy keresztény?”

„Nem akarok az lenni.”

Akkor ez a te választásod, nem az Övé. Próbáld ki, és fogadd el Jézust, és akkor rájössz, hogy a világ kezdete előtt téged is kiválasztott. Ha kételkedsz a kiválasztásodban, akkor egyértelmű választ

kaphatsz erre itt és most. Hívd az Urat az életedbe, és megbizonyosodsz arról, hogy te is kiválasztott vagy.

Ha nem akarsz megtenni, akkor nem hibáztathatod Istent, hiszen Ő megnyitotta előtted az ajtót, megadta neked a lehetőséget, és meghívott magához. Annak ellenére, hogy Isten kiválasztotta az övéit, az ajtót nyitva hagyta, hogy ez a te választásod is legyen. Ő pontosan tudja, hogy mi lesz a választásod, mégsem akar helyetted választani. De ismeri a választásod végkimenetelét.

4. Mert őbenne kiválasztott minket magának már a világ teremtése előtt, hogy szentek és feddhetetlenek legyünk előtte szeretetben.

Isten segítsen, hogy gyorsabban haladjunk, mert minden egyes vers egy újabb gazdag dimenziót mutat meg a gondoskodásáról.

Júdás levelében olvashatjuk, hogy *Ő megőrizhet titeket a botlástól, és dicsősége elé állíthat feddhetetlenségben, ujjongó örömmel.* Nemsokára, egy szép napon szólítják majd a nevedet, és Isten rámnéz, majd Jézus előlép és azt mondja: „Atyám, ő az enyém. Ő ártatlan, Atyám, hibátlan”. Krisztusban szentként, feddhetetlenül állok. Hogyan lehetséges ez? Mert Krisztusban fog engem bemutatni. Őbenne állok meg feddhetetlenül és szentként Isten előtt. Nem önmagamban, nem az én tetteim és erőfeszítéseim által. Isten Jézus Krisztusban fog elfogadni. Jézus elvette minden bűnömet, megfizette a bűn árát, és a saját igazságában fog engem bemutatni Istennek. *Mert azt, aki nem ismert bűnt, bűnné tette értünk, hogy mi Isten igazsága legyünk őbenne.*

5. Előre el is határozta, hogy fiaivá fogad minket Jézus Krisztus által...

A Római levél szerint fogadott gyermekei vagyunk Istennek. Jézus az Ő egyszülött Fia, és Isten eleve elrendelte, hogy minket fiaivá fogad Krisztus által...

5. ...akarata és tetszése szerint.

Ezt a kifejezést gyakran fogjuk még olvasni és nagyon fontos, hogy megértsük. A Jelenések könyve 4:11-ben a vének kijelentik: *„Méltó vagy, Urunk és Istenünk, hogy tied legyen a dicsőség, a tisztesség és a hatalom, mert te teremtettél mindent, és minden a te akaratodból lett és teremtetett”*

Isten azért választott ki előre titeket, hogy a ti saját akaratotokból történő engedelmességetek az Ő tetszését szolgálja, és azért hogy az Atya büszke lehessen a hűséges és engedelmes gyerekeire.

Emlékeztek, amikor Jób könyvében megkérdezi Isten a Sátántól: „Láttad szolgálmat Jóbot? Jó ember, ugye? Tökéletes, egyenes, szereti a jót, és megveti a rosszat.” Mire a Sátán: „Persze, láttam őt, de úgy könnyű neki, hogy a Te oltalmadat élvezi. Annyira megáldottad, hogy hihetetlen. Ki ne szolgálna Téged, az ő helyében? Engedd, hogy a közelébe férközzek, és káromolni fog Téged!” Isten azt mondta: ”Megteheted, de az életét nem veheted el.” Jób mindenét elvesztette: vagyonát, családját, a barátait, de végül mégis ezt mondta: „*Mezítelen jöttem ki anyám méhéből, mezítelen is megyek el. Az ÚR adta, az ÚR vette el. Áldott legyen az ÚR neve!*”

Isten büszkélkedett Jóbbal, az Ő fiával, és ezt szereti tenni mindannyiunkkal kapcsolatban. Büszke ránk, gyönyörködik bennünk.

6. ...hogyan magasztaljuk dicsőséges kegyelmét, amellyel megajándékozott minket szeretett Fiában.

Isten minket csak a Fiában fogad el, önmagamban állva nem nyerhetek elfogadást. Nem állhatok oda, és nem mondhatom, hogy „Én vagyok Chuck Smith, itt a névjegyem, szeretnék bejutni. Szeretném, ha elfogadnál, mert igazán mindent megpróbáltam.” Nem fog elfogadni engem önmagamban, csak a szeretett Fiában, Krisztusban.

7. Őbenne van - az ő vére által - a mi megváltásunk, bűneink bocsánata is; kegyelme gazdagságából,...

A megváltás azt jelenti, hogy valamit visszavásárolni. Itt a kifejezés azt a visszavásárlást jelenti, amikor egy rabszolgát a piacon megváltanak, aki azért lett eladva rabszolgának, mert nem tudta visszafizetni a tartozásait. Jött valaki, aki helyette kiegyenlítette a tartozásokat, tehát megváltotta őt.

Akkora volt a tartozásom, hogy nem tudtam kifizetni, ezért eladtak a bűn szolgátságának. De Jézus megfizette a tartozásomat, és megváltott a testi élet szolgátságából, hogy az Ő vére által Isten gyermeke lehessek.

8. ...amelyet kiárasztott ránk teljes bölcsességgel és értelemmel.

9. Mert úgy tetszett neki, hogy megismertesse velünk az ő akaratának titkát...

Mi ez a titok? Az, hogy a bennetek levő Krisztus a reménységetek a dicsőségre.

9. ...amelyet kijelentett őbenne

10. az idők teljességének arról a rendjéről, hogy a Krisztusban egybefoglal mindeneket, azt is, ami a mennyben, és azt is, ami a földön van.

Pál itt írja le Isten szándékát arra nézve, hogy a teljes világmindenséget egybefoglalja majd Jézus Krisztusnak alárendelve. A kezdetekben Isten megteremtette az eget és a földet. Akkor csak egyetlen vezetés, Isten vezetése létezett, amely a világosság és az élet vezetése volt, és minden teremtmény Istennel harmóniában, Neki alárendelve élt. Egy gyönyörű és dicsőséges világegyetem volt ez, világossággal és étellel teli.

Egy napon Isten egyik dicsőséges teremtménye, amely tökéletesen szép, tökéletesen bölcs és mindenben tökéletes volt, úgy döntött, hogy ő egyenlő lesz Istennel, felmagasztalja magát a többi angyal fölé. Olyan lesz, mint Isten. Ezzel az Isten elleni lázadással megteremtődött egy második vezetés a világegyetemben, és a Sátán lett ennek a feje. Ez a halál és a sötétség kormánya lett, szemben állt az első vezetéssel, és így kezdődött a jó és a rossz küzdelme a világegyetemben.

Mi pedig ide születtünk a földre, a konfliktus központjába, és egy lelki küzdelem kellős közepébe kerültünk. Saját magunkban is érezhetjük ezt a konfliktust, mert gyakran akarunk jót cselekedni, de nem tudunk, és olyan dolgokat teszünk, amiket nem akarunk. Körbenézve ebben gyötrődő világban látom a konfliktus tragikus melléktermékeit: a szenvedést, a háborúkat és a harcokat, amelyek mind az eredeti Isten elleni lázadás miatt vannak.

Az embert is magával ragadta ez a lázadás, nem úgy él a világon, ahogy Isten szeretné. Hiába az az Isten parancsolata és elhívása, hogy „Szeresd felebarátodat”, az emberek nem élnek e parancsolat szerint. Ezért állandó konfliktus és nyomorúság van a világban. Minden megoldódna, ha úgy kezdenénk élni, ahogy Isten kéri, hogy éljünk. De Istennek hála, egy napon a Sátán a gyehennába vettetik, és azok is, akik vele együtt a lázadást választották, a külső sötétségre vettetnek, a legkülső galaxisokon is túlra. Ők amúgy is a sötétséget szerették, és Isten ennek megfelelő helyre teszi őket: az örökkévaló sötétségbe.

És akkor egybegyűjt minket az Ő uralma alá, és egy olyan világban élhetünk majd Istennel harmóniában, amelyben ismét békesség és dicsőség uralkodik.

Tudjátok, ez a világ nem is lenne olyan rossz hely, ha nem létezne a bűn. Sok gyönyörű helyet láttam már. Ha az ember nem tette volna tönkre ezt a bolygót, nagyon gyönyörű lenne itt az élet.

11. Őbenne lettünk örököséivé is...

Krisztusnak köszönhetjük azt az örökségünket is, amelyet az örökkévaló világban élvezhetünk.

11. ...mivel eleve elrendeltettünk erre annak kijelentett végzése szerint, aki mindent saját akarata és elhatározása szerint cselekszik;

Isten akaratát nem lehet legyőzni. Amit egyszer elhatározott, az meg fog történni.

12. ...hogycsőségének magasztalására legyünk, mint akik előre reménykedünk a Krisztusban.

Amikor Krisztusban bízunk, akkor Isten gyönyörködik bennünk. Sokszor próbára teszi ezt a hitet: Hiszel-e majd Jézusban akkor is, amikor a dolgok rosszra fordulnak? Vagy csak akkor bízol Benne, amikor a dolgok rózsásak, és minden nagyon szép? Csak akkor hiszel, amikor megérted azt, amit Ő csinál, vagy akkor is, amikor nem érted? Sokszor olyan helyzetek elé állít Isten, amiket nem értek, pontosan azért, hogy felmérje, hogy mennyire valódi a Benne való bizalmam. Ha azokban a sötét órákban, szenvedésekben is kitartok mellette, akkor ez sokkal nagyobb dicsőséget hoz Őneki.

13. Őbenne pedig titeket is - miután hallottátok az igazság igéjét, üdvösségetek evangéliumát, és hívőkké lettetek - eljegyzett pecsétjével, a megígért Szentlélekkel,

Efezus egy nagy kikötő város volt. Ide érkeztek az áruk a világ keleti feléről, és a római kereskedők mind ide jöttek megvásárolni ezeket a nagy efezusi piacon. Utána összecsomagolták a vásárolt árut, és a pecsétjükkel lepecsételték őket. Majd hajókra rakták, és hajókon szállították őket Puteoliba, amely Róma kikötője volt azokban az időkben. Aztán ott Puteoliban a kereskedők szolgálai végignézték az árukat, és kiválasztották azokat az árukat, amelyeket az uruk a saját pecsétjével lepecsételt. Ez a pecsét volt a tulajdonlás jele.

Isten titeket is megvásárolt, miután Jézusban hívőkké lettetek, és elpecsételt az Ő pecsétjével, ezáltal az Ő tulajdonai lettetek. Ez aztán a biztonság! Én is az Övé vagyok, és a Szentlélek az Ő pecsétje, akit Isten nekem adott.

14. ...örökségünk zálogával, hogy megváltsa tulajdon népét az ő dicsőségének magasztalására.

Feladtam egy hirdetést, hogy eladom az autóm. Eljössz hozzám, megtetszik neked az autó, és azt mondod, hogy meg akarod venni, de előtte el kell menned a bankba, hogy kivedd a pénzt. „Akkor adj egy foglalót” – mondom én. „Nem akarok előleget adni, de hidd el nekem, hogy meg fogom venni” – mondod te. „Ez nem megy - mondom én -, mert ha valaki 5 perc múlva jön, és készpénzben fizet, akkor

én nem fogom megtartani a kocsit neked, mert lehet, hogy a bankba menet megváltozik a szándékom, vagy a bank nem adja ki neked a pénzt. Miattad viszont lehet, hogy egy valódi vevőt utasítanék vissza. Tehát, ha azt akarod, hogy megtartsam neked az autót, akkor adj egy foglaló összeget.”

A foglaló azt fejezi ki, hogy komoly szándékaim vannak a vásárlást illetően. Valóban meg akarom venni a vásárlás tárgyát. Isten is megvásárolt engem: megváltott Jézus Krisztus által, elpecsételt, és a foglalóját is odaadta értem egészen addig a napig, amikor majd befogad engem az Ő dicsőséges királyságába, és a megváltás befejeződik. A testem még nincs megváltva, a megváltott lelkem egy romlandó testben él. A testem megváltására várok, az új testemre, amellyel az Úr jelenlétébe léphetek, és akkor befejeződik a megváltásom.

15. Én tehát, miután hallottam az Úr Jézusba vetett hitetekről és a bennetek minden szent iránt megnyilvánuló szeretetről,

16. szüntelenül hálat adok értetek, amikor megemlékezem rólatok imádságaimban;

Ez az első a két ima közül, amelyet Pál az efezusiakért mondott, és nagyon szeretem, ahogy Pál teljesen közvetlen módon imádkozik. Gyakran az imák gyengesége az, hogy nem direkt módon mondjuk őket. Gyakran csak a tünetekért imádkozunk, ahelyett, hogy a dolog lényegét vennénk célba. Jánosért imádkozunk, aki alkoholista: Istenem segíts, hogy János ne igyon többet, mert tönkreteszi az életét! Ennek következtében János egy alkoholmentes bűnös lesz, nem pedig egy alkoholista bűnös. Mi az ő nyeresége a alkoholmentességen kívül? A megváltásra lett volna szüksége, de mi csak a tünetekért imádkoztunk.

Ha egy olyan orvoshoz jársz, aki csak a tüneteket kezeli, akkor az egy sarlatán. Fejfájásra Aszpirint ad. Két hónap múlva még jobban fáj a fejed. A doktor Demoralt ír fel. Az erősebb. Kezeli ugyan a tüneteidet, de közben kifejlődik az agytumorod. Mi is nagyon gyakran csak a tünetekért imádkozunk, nem a lényegért, a szívért. Nagyon fontos, hogy ne csak a tünetekért imádkozzunk, mert gyakran csak felszínen maradunk és az okok rejtve maradnak.

Volt egy fickó, aki a szombat esti imatalálkozón azt imádkozta, hogy „Istenem segíts, mert már bekerültem a bűn hálójába, ismét bűnöztem, bocsáss meg.” Jövő héten ugyanez az ima: „Megint a bűn hálójában vagyok, szabadíts ki, Istenem.” Így ment ez néhány héten keresztül, mindig csak a háló, a bűn hálója volt a porondon. Végre a mellette ülő ember megelégtelt, és azt imádkozta: „Istenem, öld meg a pókot.” A dolog lényegére tért, akárcsak Pál, az ő imáiban.

17. ...és kérem, hogy a mi Urunk Jézus Krisztus Istene, a dicsőség Atyja adja meg nektek a bölcsesség és a kinyilatkoztatás Lelkét, hogy megismerjétek őt;

Az Isten valódi ismerete az egyik legfontosabb dolog, ami a birtokunkban lehet. Oly sok hamis elképzelés van Istennel kapcsolatban. Jób egyik barátja azt mondta: „Ki ismerheti meg Istent, úgy hogy szüntelenül keresi?” Isten kinyilatkoztatta magát, és csak a Lélek által megnyitott szív láthatja és ismerheti meg Őt. Intellektuális oldalról közelítve nem értheted meg Istent. Ez kizárólag Isten Lelkének kinyilatkoztatása által lehetséges. „Senki sem jöhet az Atyához, csak ha a Lélek vonja.” „A természeti ember nem értheti a Lélek dolgait.” „Isten Lélek, ezért Lélekben és igazságban kell imádni.” A természeti ember számára ez lehetetlen. A Lélek kinyilatkoztatására van szükség.

18. és világosítsa meg lelki szemeteket, hogy meglássátok: milyen reménységre hívott el minket

Emlékezték, hogy mi volt az első, amit Pál mondott: Bárcsak tudnátok, hogy milyen reménysége van azoknak, akiket Isten fiainak hívott el. Akkor soha, de soha nem aggódnátok a halál miatt. Nem siratnátok Isten egyetlen meghalt gyermekét sem, ha tudnátok, hogy milyen nagy a mi elhívásunk reménysége. Furcsa elképzeléseink vannak a halállal kapcsolatban: „Mekkora a veszteség! Milyen fiatal volt, és minden olyan jól ment az életében. Az egész élet még előtte állt. Mekkora tragédia, hogy ilyen hamar elment.” Mindezt azért mondják, mert nem ismerik a hívő ember elhívásának reménységét. Számunkra lehet, hogy tragédia, mert hiányozni fog, de számára ez nem tragédia, mert ő az Úr színe előtt van. Már nem kell ezen a földi poklon és szenvedésen keresztül küszködni. A ti földi életetek az egyetlen pokol, amit valaha is meg fogtok ismerni. Akik nem üdvözülnek, azoknak viszont ez az egyetlen mennyország.

Ha ismernénk a ránk váró gazdagságot és dicsőséget, akkor ez helyrebillentené a világ dolgaival szembeni magatartásunkat. Ahelyett, hogy Pál azt mondaná, hogy: „Istenem, segítsd meg őket, hogy ne ragadjanak meg ezekben a földi, anyagi dolgokban, hanem utálják meg ezeket”, inkább a lényegre tér: Nem tudják, hogy Isten milyen hatalmas dolgokat készített el számukra. Tudja, hogy azért bátortalanodtak el, mert elvesztették a szemük elől Isten kinyilatkoztatását. A dolgok mélyére lát, és azt kéri Istentől, hogy mutassa meg nekik az elhívás reménységét, ismertesse meg azokat a dolgokat velük, amiket tartogat számukra. Soha többé nem fognak elcsüggedni, ha megtudják, hogy milyen dicsőséges dolgok várnak rájuk az örökkévalóságban.

Nagy Sándor India felé a Himaláján kelt át, és már mögötte volt a Perzsa Birodalom meghódítása a maga teljes gazdagságával. Láta, hogy egyik katona lóva már rogyadozik a nagy teher alatt, és annak

ellenére, hogy a fickó megpróbált neki segíteni, mégis összeesett végül, és kimúlt. Ekkor a fiatalember fogta a ló terhét, hátára vette, és küszködve elindult. Nagy Sándor kíváncsi lett, hogy mi lehet azokban a zsákokban, amelyeket cipel, miért nem hagyja őket ott az úton. Meg is kérdezte tőle: „Fiatalember, mi van azokban a zsákokban?” Ő ránézett, és azt válaszolta: „Uram, ezekben a zsákokban viszem Nagy Sándor kincseit.” Sándor megrázta a fejét, és azt mondta, hogy: „Ettől kezdve legyen mind a tiéd.” Azonnal sokkal könnyebben cipelte a zsákokat. „Az enyém!”

Szerencsére Isten terhe sokkal könnyebb. Ő is azt mondja, hogy amikor odaérünk, akkor minden a tiéd lesz: az elhívásod reménysége, az Isten királyságának örökkévaló gazdagsága mind a tiéd. Ez adja az erőt, a bátorságot és mindent, ami az út folytatásához szükséges.

18. ...milyen gazdag az ő örökségének dicsősége a szentek között,

Itt Pál Isten saját örökségéről szól, akik mi vagyunk. Arról beszél, hogy Isten mennyire értékesnek tart minket. Én már sokat gondoltam a saját Istenben levő gazdagságomra, de hogy Isten engem a saját gazdagságának tart? Emlékeztek, hogy Jézus mit mondott annak az embernek, aki egy réten kincset talált? Amikor azt a példázatot értelmezni kezdjük, rájövünk, hogy a kincs mi magunk vagyunk, és az, aki mindent odaadott azért, hogy megvehesse azt a rétet maga Jézus. Ő annyira sokra tart minket, hogy az életét adta azért, hogy megváltson minket. Mi vagyunk az ő kincsei. Péter azt mondta, hogy mi az Ő különleges kincsei vagyunk.

Ha tudnátok, hogy Isten milyen drágának tart titeket, soha többé nem beszélnétek lenézően magatokról, nem ostromoznátok magatokat. Én Isten öröksége vagyok, Ő kincsnek tart engem.

19. ...és milyen mérhetetlenül nagy az ő hatalma rajtunk, hívőkön.

Ó, bárcsak tudnátok, hogy milyen hatalmas erőforrások állnak rendelkezésetekre Isten gyermekeként! Az Ő ereje, az Ő békessége mind a tiétek, ha az Ő nevéet hívjátok segítségül.

19. Minthogy hatalmának ezzel az erejével

20. munkálkodik a Krisztusban, miután feltámasztotta őt a halálból, és jobbjára ültette a mennyekben

A Lélek ugyanazon hatalma, ereje, amely Krisztust a halálból feltámasztotta, bennetek lakozik, és feléleszti a ti testeteket is. Ó, bárcsak ismernétek az Isten Lelkének mérhetetlen hatalmát!

21. ...feljebb minden méltóságnál és hatalmasságnál, minden erőnél és uralomnál

Krisztus sokkal magasabban helyen áll a mennyben, mint bármely lelki lény, feljebb minden méltóságnál, uralomnál és hatalmasságnál,...

21. ...sőt minden névnél is, amelyet segítségül hívnak, nemcsak ebben a világban, hanem az eljövendőben is.

A filippiekhez írt levélben olvashatjuk, hogy: *Ezért fel is magasztalta őt Isten mindenek fölé, és azt a nevet adományozta neki, amely minden névnél nagyobb,*

hogy Jézus nevére minden térd meghajoljon, mennyieiké, földieké és földalattiaké; és minden nyelv vallja, hogy Jézus Krisztus Úr az Atya Isten dicsőségére.

22. „Az ő lábai alá vetett mindent”, és őt tette mindenek felett való fővé az egyházban, amely az ő teste...

A gyülekezetünk vezetésének havi megbeszéléseit mindig azzal a megvallással kezdjük, hogy elismerjük: Jézus a gyülekezetünk feje. Nem azért vagyunk, hogy a saját elképzeléseink szerint vezessük a gyülekezetet, hanem azért, hogy az Úr akaratát keressük, hogy Ő irányítsa az itteni tevékenységeket. Nem azért vagyunk, hogy vezessük a gyülekezetet, hanem azért, hogy Rá hallgassunk, és megtudjuk, hogy Ő mit akar tenni. Az Ő utasításait és tanácsait követjük.

23. ...amely az ő teste, és teljessége annak, aki teljessé tesz mindent mindenkben.

Isten emlékeztessen arra, hogy milyen értékesek, milyen fontosak vagytok Számára, mennyire szeret titeket, hogy mi mindent tett értetek, és mi mindent tesz lehetővé számotokra csak azért, mert mérhetetlenül nagy az Ő szeretete. Bízatok benne teljes szívetekből, hogy ez legyen az Ő dicsősége, és ebben gyönyörködhessen!

Ismerjétek meg a Szentlélek munkájának új fejezetét az életetekben, aki elpecsétel titeket Isten tulajdonaként! Legyetek állandóan tudatában annak, hogy az Ő tulajdona vagytok, drága áron vétettetek meg, és a foglalt már megfizették értetek! Ezért most várom, hogy Ő kiváltsa az általa megvett tulajdont – engem.

Ó, milyen gazdagok és áldottak vagytok Isten gyermekeiként! Semmi a világon nem ér fel ezzel! Úgy érzem magam, mint Dávid, aki azt kérdezte: „Uram, mit mondhatnék erre?” Elnémultam, nem tudok válaszolni Neki, amikor teljes mértékben felfogom, hogy Ő mi mindent tett értem. Hogyan tudom mindezt megköszönni Neki? A „Köszí, Isten” túl egyszerűen hangzik. Hogyan adhatnék Neki kevesebbet, mint mindent, amim van, az egész életemet. „Itt van, Uram, legyen a Tiéd. Neked adom az örökkévalóság reménységében, a királyságod örökkévaló gazdagságának tudatában, amelyet nekem adsz, amikor befejezed a megváltásomat.”